

Hades bármit megtenne,
hogy megvédje a szerelmét.

a
SORS
JÁTÉKA

Hades Saga 1.

„Hades és Persephone kémiaja zseniális,
a mitológiai elemek pedig lenyűgözőek.”
– *Poppyflowerjj, goodreads.com*

fine
selection

SCARLETT ST. CLAIR

SCARLETT ST. CLAIR

a

SORS
JÁTÉKA

Hades Saga 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Ezt a könyvet az egyik legerősebb nőnek ajánlom, akit ismerek – Leslie, te vagy a motiváló erőm, a mentorom és a lelki társam. Köszönöm, hogy rávilágítasz a saját erőmre. Életeken át, örökké szeretni foglak.

1. fejezet

Az egyensúly játéka

Hades az Istenek partjánál jelent meg. A napfényben vakítóan ragyogott a türkiz víz és a homokos partok. Mögöttük sziklák és barlangok magasodtak, a távolban pedig egy zöldesfehér márványból épített kolostor látszott, amelyhez háromszáz lépcsőn lehetett felkapaszkodni. Gyakran gyűltek itt össze a halandók, hogy ússzanak, vitorlázzanak és búvárkodjanak. Egészen napszálltáig valódi paradicsomnak számított ez a hely.

Ha azonban leszállt az alkony, a gonosz ólálkodott a sötétedő éjszakában, a csillagok és a holdfény alatt. Hajón érkezett, átkelt Új-Hellászon. Hades pedig azért jött, hogy elpusztítsa.

Lába alatt megcsikordultak a kavicsok, amikor megfordult, és elindult a Corinth Company nevű halászati cég felé, amely rengeteg vízparti ingatlant vásárolt fel. A raktárépület vakolt homlokzata tökéletesen belesimult a parton végighúzódó antik épületek sorába, melyek napszítta, ódon megjelenésük ellenére is elbűvölőek voltak. Egyszerű, fekete burkolatú lámpa világította meg a cég nevét, amit olyan betűtípussal írtak fel, amely egyszerre sugallt tekintélyt és hatalmat – ezek elismerésre méltó tulajdonságok voltak, ha valaki a társadalom krémjéhez tartozott.

És veszélyesek, ha a rosszabbik feléhez.

Egy halandó mozdult meg az árnyékban. Azóta ott volt, hogy Hades megérkezett, és biztosan meg volt győződve róla, hogy tökéletesen elrejtőzött. Más halandók elől talán igen, de nem Hades elől, aki maga az árnyékok ura.

Ahogy elhaladt előtte, a halandó megmozdult, Hades pedig odanyúlt, és elkapta a férfi kezét. Egy pisztolyt szorongatott. Hades előbb a fegyverre, majd a halandóra nézett, és kaján vigyorra húzta a száját.

A következő pillanatban éles spirálok nyúltak ki az ujjbegyeiből, és a férfi bőrébe fúródtak. A fegyver a földre esett, a halandó pedig torokhangon nyöszörögve térdre esett.

– Kérlek, nagyuram, kíméld meg az életemet! – könyörgött. – Nem tudtam.

Hades mindig is érdekesnek találta az emberek halála előtti pillanatoakat. Főleg, ha egy ilyen halandóba botlott bele, aki gondolkodás nélkül vette el mások életét, mégis félt a saját elmúlásától.

Hades erősebben megszorította a karját, és amikor a férfi reszketni kezdett, az isten felnevetett.

– Nem fenyeget a halál – mondta, mire a halandó felnézett. – De beszédem van a munkaadóddal.

– A munkaadómmal?

Hades majdnem felnyögött. Szóval a halandó a hülyét akarja játszani.

– Sisyphus de Ephyra.

– Ő... ő nincs itt.

Hazugság.

A felismerés hamuként lepte be Hades nyelvét, és kiszárította a torkát.

Spirálos tüskéi még mindig a férfi húsába fúródtak, amikor a karjánál fogva felemelte a férfit, hogy egy vonalba kerüljön a tekintetük. Csak most vette észre karján a tetoválást. Egy háromszög volt, melyet most átszúrtak az ujjából kitekerdő tüskék.

– Nincs szükségem a segítségedre ahhoz, hogy bejussak a raktárba – mondta Hades. – Csupán példaként fogsz szolgálni.

– Pé-példaként?

Hades úgy döntött, hogy inkább megmutatja, mint elmagyarázza, mire gondolt. Két mély sebet metszett a férfi arcára. Vér folyt le a bőrére, le a nyakán, és eláztatta a ruháit. Az isten aztán a raktárpület bejáratához vonszolta, berúgta az ajtaját, és besétált.

Ami kívülről épületnek tűnt, arról most kiderült, hogy sokkal inkább fal. Hades ugyanis nem egy helyiségben találta magát, hanem egy nyitott udvaron. A lába alatt puszta föld volt, a magasított medencékben pedig halak nyüzsögtek. A levegőben óceán, só és rothadás büze terjengett. Hades gyűlölte ezt a szagot.

A fekete kezesebást viselő munkások egyszerre fordultak feléjük, és némán nézték, ahogyan az isten maga előtt beljebb lökdösi a vérző halandót. A férfi megbotlott, és bár egy pillanatra vissza tudta nyerni az egyensúlyát, végül a földre zuhant. Hadesszal szemközt egy férfi közeledett. Fehér öltönyt viselt, és két tagbaszakadt testőr kísérte. Kövér ujjain aranygyűrűk csillogtak. Rövid fekete haja volt, őszes szakállá precízen nyírva.

– Sis, nem az én hi-hibám – nyöszörögte a férfi. – Én...

Sisyphus elővette a fegyverét, és egyszerűen lelőtte a halandót, aki hatalmas puffanással dőlt el. Hades előbb a mozdulatlan testre, majd Sisyphusra nézett.

– Igazat mondott – közölte.

– Nem azért öltem meg, mert beengedett. Hanem mert tiszteletlenül viselkedett egy istennel.

Általában a hűséges alattvalók folyamodnak ilyesmihez. Hadesnak nem sok akadt ilyenből, és Sisyphus nem tartozott közéjük.

– Tehát így ajánlasz fel nekem áldozatot?

– Az attól függ – felelte a férfi, majd megropogtatta a nyakát, és átnyújtotta a fegyverét az egyik testőrnek. – Elfogadod?

– Nem.

– Akkor üzlet volt csupán.

Sisyphus megigazította a zakóját és mandzsettáját. Hades ugyanazt a háromszöget vette észre a csuklóján, mint ami az immár halott férfi kezét is díszítette.

– Mehetünk? – kérdezte a halandó, majd az udvar másik végében álló iroda felé mutatott. – Előbb az istenek.

– Ragaszkodom hozzá, hogy te menj előre – utasította vissza Hades. Ereje és képességei ellenére sosem szeretett hátat fordítani másoknak.

Sisyphus összehúzta kissé a szemét. Minden bizonnyal tiszteletlenségnek vette a visszautasítást, főként azért, mert Hades így fejezte ki, hogy nem bízik meg benne. Ironikus, hiszen Sisyphus a vendéglátás egyik legősibb szabályát szegte meg – melyet még Xenia hozott – azzal, hogy meghívta a területére meghívott vetélytársát.

De ez csupán egyike volt Sisyphus vétkeinek, amely miatt Hades felkereste.

– Legyen hát, nagyuram – mosolyodott el hidegen a halandó, majd két testőrrel a sarkában elindult az iroda felé.

Hades azon kapta magát, hogy máris azon gondolkodik, miként tegye ártalmatlanná őket. Sok minden számításba jöhetett – előhívhatná az árnyait, hogy felfalják őket, de akár maga is legyűrhetné őket. Tulajdonképpen csupán annyit kellett fontolóra vennie, hogy össze akarja-e vérezni az öltönyét.

A két testőr megállt az ajtó két oldalán, Sisyphus pedig belépett. Hades nem nézett a két gorillára, amikor követte a halandót.

Sisyphus irodája meglehetősen kicsi volt. Asztala sötét, tömör fából készült, és tele volt papírhalmokkal. Az egyik oldalon ódivatú telefon, a másikon egy kristálydekanter és két pohár állt. Az asztal mögötti ablakok az udvarra néztek, de a sötétítő be voltak húzva.

Sisyphus az asztala mögé állt. Nem véletlenül, gondolta Hades. Így legalább van közöttük valami fizikai akadály. Nem mellesleg bizonyára valamiféle fegyvereket is tárol ott. Nem mintha bármi kárt is tudnának tenni benne. Hades azonban századok óta élt, és pontosan tudta, hogy egy kétségbeesett halandó bármit képes megpróbálni.

– Bourbon? – kérdezte Sisyphus, majd kihúzta a dugót a dekanterből.

– Nem.

A halandó egy pillanatra Hadesra meredt, majd öntött magának egy pohárral. Csak azután szólalt meg, hogy belekortyolt az italba.

– Szóval, minek köszönhetem a megtisztelő látogatást?

Hades az ajtó felé pillantott. Innen is jól látta a medencéket, és az irányukba biccentett.

– Tudom, hogy drogokat rejtegetsz azokban a medencékben. Azt is tudom, hogy ezt a céget használod arra, hogy bejuttasd Új-Hellászbba. És azt is, hogy bárkit megölsz, aki az utadba áll.

Sisyphus rámeredt, majd újra a poharába kortyolt.

– Azért jöttél, hogy elvedd az életemet?

– Nem.

Hades igazat mondott. Nem gyűjtött be lelkeket – ez Thanatos munkája volt, de az Alvilág istene tudta, hogy hamarosan ő is meglátogatja Sisyphust. A kép olyan tisztán jelent meg előtte, mint egy régi emlék. Sisyphus elegánsan öltözve, egy flancos étteremből kilépve fog összeesni.

És soha többé nem tér magához.

De Hades még ennek bekövetkezte előtt visszaállítja az egyensúlyt.

– Akkor feltételezem, részesedést akarsz.

Hades oldalra billentette a fejét.

– Olyasmit.

Sisyphus felnevetett.

– Ki hitte volna! A holtak istene azért jött, hogy alkut kössön.

Hades összeszorította a fogait. Nem tetszett neki, hogy Sisyphus próbálta azt sugallni, hogy nála van az előny.

– Bűneid vezekléseként a bevételed felét a hajléktalanok részére ajánlod fel. Végtére is sokuk sorsáért te vagy a felelős.

A Sisyphus által csempészett drog sok életet tett tönkre, a függőség belülről falta fel a halandókat, erőszakra bujtotta fel őket, és bár ezért nem egyedül Sisyphus volt a felelős, az ő hajói hozták be az anyagot a száraz-földre, és az ő teherautói terítették szét Új-Hellászbba.

– A vezeklésre nem a túlvilágon kerül sor?

– Vedd úgy, hogy szívességet teszek neked. Korábban kezdheted.

Sisyphus a fogait piszkálgatta a nyelvvel, majd felvihogott.

– Tudod, hogy soha nem úgy emlegetnek, mint igazságos isten.

– Nem is vagyok az.

– Pedig a hozzám hasonló gazfickókat jótékonyságra kényszeríteni bizony igazságosság.

– Egyensúly. Egy ár, amit azért fizetsz, amiért gonoszsággal mételyezed a világot.

Hades nem hitt abban, hogy a gonoszt el kell törölni a világ színéről, mert kételkedett benne, hogy egyáltalán lehetséges. Ami valakinek gonoszság, az a másiknak szabadságharc – jó példa erre a Nagy Háború. Az egyik oldal az istenekért és a vallásáért harcolt, a másik pedig a vélelmezett elnyomói ellen küzdött. Ő mindössze egy csipetnyi megváltást tudott nyújtani nekik, hogy az alvilági létük végső soron Asphodelben érjen véget.

– De te nem az egyensúly istene vagy. Hanem a halálé.

Hades semmire sem ment volna vele, ha megpróbálja elmagyarázni a Sors működését, vagy az egyensúlyt, melyre a világban törekszenek, úgy-hogy inkább nem mondott semmit. Sisyphus kivett egy fémdobozt a zakkója belső zsebéből, kinyitotta, és kihúzott belőle egy cigarettát.

– Mondok én neked valamit. – Az ajkai közé vette, és meggyújtotta. Füstös, áporodott, vegyszerekkel teli nikotinszag töltötte meg az apró helyiséget. – Felajánlok egymilliót, és többé nem szegem meg Xenia törvényét.

Hades először nem mondott semmit, kihasználta az alkalmat arra, hogy elnyomja a halandó szavai keltette haragot. Ökölbe szorult a keze. Nem is olyan régen még hagyta volna, hogy elöntse a düh, és gondolkodás nélkül Tartarusra küldte volna a halandót. Most azonban hagyta, hogy a sötétség dolgozzon helyette. Az iroda előtti árnyakat szólította, melyek bekúsztak a helyiségbe, és elsötétítették az ablakokat.

Hades nézte, ahogy Sisyphus megfordul, és szemével követi az árnyakat, melyek a két testőr felé araszoltak. A következő pillanatban minden létező testnyílásukat megtöltötték, és a testőrök holtan estek össze.

Sisyphus visszapillantott Hadesra, és elvigyorodott.

– Most, hogy jobban meggondolom, áll az alku, lord Hades. Kétszázötvenmillió.

– Háromszáz – vágta rá Hades.

Dac villant a halandó szemében.

– Az több mint a bevételém fele.

– Az időm vesztegetése drága dolog – mondta Hades. Elindult ki felé az irodából, de megállt az ajtóban, és visszanezett a válla felett. – És ne nagyon aggasszon Xenia törvényének megsértése, halandó! Úgysem élsz már soká.

Sisyphus erre nem mondott semmit. Füstcsíkok kanyarogtak a plafon felé az ujjai között tartott cigarettából. Pár pillanattal később az itálába nyomta a csikket.

– Árulj el nekem valamit! – mondta. – Miért csinálod? Miért alkudozol, és miért törekszel az egyensúlyra? Van még benned remény az emberiség iránt?

– Benned talán nincs?

– Én a halandók között élek, lord Hades. Hidd el nekem, ha esélyt kapnának átbillenteni a mérleg nyelvét, a sötétséget választanák. Ez a leggyorsabb út, és ez kecsegtet a legnagyobb haszonnal.

– És veszíteni is így lehet a legtöbbet – mondta Hades. – Ne oktass ki engem a halandók természetéről, Sisyphus! Ezer éve ítélkezem a hozzád hasonlóké felett.

Kilépett az ajtón, majd megállt előtte, és lenézett a két porban heverő férfira. Nem repesett az örömtől, hogy feltámassza őket, hogy aztán tovább erőszakoskodjanak és gyilkoljanak, de tudta, hogy a Sors istennői áldozatot követelnének tőle – lelket a lélekért –, és ahogy ismeri őket, jó és ártatlan lelkeket választanának.

Egyensúly, gondolta, és hirtelen meggyűlölte a szót.

– Fel! – parancsolta.

Amikor a két testőr hirtelen lélegzetet vett, Hades köddé vált.

2. fejezet

A Sors játéka

Hades a Sohaéjben található irodájában jelent meg. A hely Új-Athén egyik legnépszerűbb klubjának számított. Már majdnem tizenegy óra volt. Éjfélkor felmegy majd az emeletre, és kiválasztja azokat a halandókat, akik a legnagyobb vágyaikra és kívánságaikra akarnak megalkudni – egészség, szerelem, vagyon. Hades csak ezeket ajánlhatta fel. Nem kérhettek tőle új életet, szépséget, vagy hogy támasszon fel valakit – ilyen vágyakat nem elégített ki.

– Késtél. – Minthe hangja ostorcsapásként hasított keresztül a csenden, és összezúzta Hades gondolatait. Már akkor érezte a nimfa jelenlétét, amikor belépett az irodájába – csupa tűz és jég –, és amikor ilyen hangulatban volt, jobbnak látta nem törődni vele.

Inkább megigazította a nyakkendőjét és a mandzsettagombját. Megkönnyebbült, hogy végül is árnymágiával ártalmatlanította Sisyphus testőreit, mert így most nem kellett a nimfa kérdezősködését hallgatnia. Miután megigazította a ruháját, a lánghajú nő felé fordult.

Ajkát, mely egy árnyalattal volt sötétebb csupán, mint a haja, sértett fintorra húzta. Nem szerette, ha nem figyelnek oda rá.

– Mondd csak, Minthe, hogyan is késhetek el, ha senki időbeosztását nem követem, csak a sajátomat?

Minthe az idők kezdete óta az asszisztense volt, és éltek már meg olyan időszakokat, amikor a nő jogot próbált formálni felette – az ideje, a birodalma és a teste felett. Hades pontosan tudta, hogy a nimfa ég a vágytól, hogy irányíthasson. Tisztán látta benne ezt a tulajdonságot, hiszen ő maga is bírt vele.

– A pontatlanság még egy isten esetében sem vonzó – csattant fel a nő.

Hades legszívesebben elmosolyodott volna, de tartotta magát. Azzal csak még jobban feldühítette volna Minthét.

– Amíg te *a lábadat lógattad* – Hades összehúzta a szemét a kijelentésre –, *nekem* kellett szórakoztatni a vendégeidet.

Hades összehúzta a szemöldökét, és rettegés kúszott fel a torkán.

– Ki vár rám?

Már a nimfa arckifejezéséből – a szemével hunyorgott, és a szájával kissé csücsörített – sejteni lehetett, hogy nem fog neki tetszeni a válasz.

– Lady Aphrodite.

– Bassza meg! – motyogta Hades.

Minthe leplezni sem próbálta, hogy jól mulat ezen, szélesen elvigyogrodott.

– Jobban tennéd, ha igyekeznél – javasolta. – Amikor azt mondtam neki, hogy itt várjon rád, azt felelte, hogy odalent is remekül fog szórakozni.

Fantasztikus. Aphrodite szórakozásaiból a végén valahogy mindig háború lesz.

Hades felsóhajtott.

– Köszönöm, Minthe.

A nimfát szemmel láthatóan elégedettség töltötte el. Leengedte eddig karba font kezét.

– Hozzak esetleg egy italt, nagyuram?

– Igen. Tudod mit? Ma este nem akarom, hogy kiürüljön a poharam.

Hades eltűnt, majd a klub földszintjén jelent meg. Csendben és láthatatlanul lépdelt a tömegben. Mint mindig, a klub most is tele volt halandókkal és emberszerű lényekkel – nimfákkal, szatírokkal, kimérákkal, kentaurokkal, ogrékkal és küklopszokkal. Néhányan bűbájjal fedték el a valódi kinézetüket, mások nem. Néhányan csupán élvezni akarták, hogy Új-Athén legfelkapottabb klubjában ünnepelhetnek, mások viszont időről időre vágyódva felpillantottak az emeleti szalon felé, hátha Hades személyzetének egyik tagjától megkaphatják az este jelszavát.

De még a jelszó sem garantálta, hogy játszhatnak a holtak istenével – ez is csupán a folyamat egy lépése volt. Amint a halandók átlépték a szalon ajtaját, félelem költözött a lelkükbe. Ez a félelem pedig vagy elrettentette, vagy még kétségbeesettebbé tette őket. Hadest az utóbbiak érdekelték. Azok, akik talán képesek megváltozni, ha esélyt kapnak rá.

A folyamat óvatosságot igényelt, amelyben több szereplő játszott. Hades éppen elég alkut veszített már el, és minden pillanatban érezte őket a bőrén. Folyamatos viszketés, a kudarc örök emlékeztetője. De úgy vélte, hogy ha a tisztításhoz vezető úton akár csak egy lelket is meg tud menteni, akkor megéri.

Hades megérezte Aphrodite mágiájának illatát – tengeri só és rózsa –, utána pedig hamarosan meg is pillantotta. Egy középkorú férfi ölében ült. A férfinak sötét, ritkuló haja volt. Homloka csillogott, arca puffadtan olvadt egybe izzadt nyakával, amit Aphrodite éppen átkarolt. Melle a férfi mellkasához préselődött. Hades észrevette, hogy a férfi bal gyűrűsujján aranygyűrű csillog. Nem kellett a lelkébe néznie ahhoz, hogy tudja, egy hűtlen rohadék.

– Miért nem megyünk fel hozzám, bébi? – kérdezte, miközben keze Aphrodite bordáin és combján matatva lelkesen fedezte fel az istennő testét.

Hadest kirázta a hideg, ahogy őket nézte.

– Ó, én még maradni szeretnék egy kicsit – mondta Aphrodite. – Hát nem akarsz alkut kötni Hadesszal?

A férfi megszorította, ujjai belemélyedtek a fenekébe.

– Már nem. Csak rád van szükségem.

– Tényleg? – lihegte Aphrodite, majd annyira közel hajolt a férfihoz, hogy rózsaszín ajka majdnem megérintette a halandó száját.

Hadesnak el kellett ismernie, hogy a szerelem istennője kitűnő színésznő. Ügyesen rejtette el a férfival szemben érzett undorát, és mellkasán felkúszó kezével a figyelmét is sikerült elterelnie. Hades érezte az istennő növekvő mágiáját, és tudta, hogy rá fogja venni a férfit, hogy a következő kérdésére igazat mondjon.

– Miért, eddig mi hiányzott az életedből?

Hades tudta a választ, mert látta. Ahogy a halandó öregedett, úgy nőtt a bizonytalansága, amely lassan összefonódott nárcisztikus jellemével és azzal az érzéssel, hogy fontosnak kell éreznie magát. Neheztelés ülte meg a szívét, megmérgezte a véré, szította a hazugságait, és újra meg újra arra ösztönözte, hogy megcsalja a feleségét. Csupán egy kis emberség maradt meg benne a büntudata közepette, amely úgy ült a vállán, mint egy magasból lenéző vízköpő. Inni kezdett, hogy tompítsa a fájdalmat, de az évek alatt egyre inkább hozzászokott az italhoz, és egyre többre volt szüksége, hogy el tudjon távolodni az életétől.

A férfi lelke darabokra repedt, Hadesnak pedig volt egy olyan érzése, hogy Aphrodite arra készül, szétzúzza.

– Bizonytalan vagyok. Tudnom kell, hogy még mindig vonzó vagyok-e a nők számára.

– Az nem elég, hogy a feleséged számára az vagy? – kérdezte Aphrodite, csinos szája pedig megvetően lebiggyedt. A férfi szeme elkerekedett. Nyilvánvaló volt, hogy nem azt gondolta, mint amit mondott.

– Szeretem a feleségemet. Csak szexet keresek.

– Ó, valóban? – Aphrodite megrebegtette a szempilláit, majd olyan hangon szólalt meg, amelyből sugárzott a sötétség, és semmi jót nem ígért. – Akkor, amikor ma este hazamész a feleségedhez, ő többé már nem fog kívánni téged. Összerezzen majd az érintésedtől, és öklendezni kezd, amikor összeér az ajkatok. Vissza fog utasítani, el fog hagyni, és te sosem épülsz fel ebből.

A férfi szeme elkerekedett. Már nem markolászta az istennőt, úgy kapta el róla a kezét, mintha égette volna a bőre.

Ez volt Aphrodite valódi énje. Az emberek úgy hitték, hogy nem több egy szexuális tárgynál, hogy halandók és istenek körében egyaránt a szó-rakozást és a gyönyört keresi, de az igazság az, hogy bosszúszomjas isten is tudott lenni. Főleg azok felé, akik elárulják a szerelmet.

Valószínűleg ideje volt, hogy Hades is felfedje magát.

– Aphrodite – szólalt meg, és ledobta magáról az alakját elfedő bű-bájt.

Az istennő felé fordulva elmosolyodott.

– Hades – dorombolta érzéki hangon, és bár épp az imént átkozta el, még mindig karosszékként használta a halandót, akinek a tekintetét teljesen elködösítette a vágy a hangja hallatán.

– Szerintem a halandónak elég volt ennyi izgalom ma estére. Miért nem engeded el?

Aphrodite arca megváltozott a hűtlen férfi említésére, és rámeredt, mielőtt leugrott az öléből.

– Kotródj, te csúszómászó!

A halandó engedelmessé vált, majd szédelegve elvegyült a tömegben.

– Most mi van? – csattant fel az istennő, amikor újra Hadesra nézett.

Ő felvonta a szemöldökét, mert meglepte Aphrodite ellenséges hangja.

– Semmi. Bár megjegyzem, azzal nem segítesz az önbecsülésén, hogy életének egyetlen szerelmét is elveszed tőle.

Az istennő leporolta a kezét.

– Elárulta a szerelmet, úgyhogy többé nem érdeml meg.

– Nem mondom, hogy a büntetésed igazságtalan. De így születnek a szörnyetegek.

Aphrodite kaján mosolyra húzta a száját.

– Akkor most már a tied. A szörnyetegek a te felségterületedhez tartoznak.

Mínthe éppen ekkor jelent meg, kezében egy tálcányi italt egyensúlyozva. A nimfa a legtöbb estéjét így töltötte a Sohaéjben: felvette a rendeléseket, kivitte az italokat, halandókkal és halhatatlanokkal flörtölt, és információt gyűjtött Hades *felsőbb* körökben mozgó ügyfeleiről.

– Lady Aphrodite – csicseregte Minthe, majd átnyújtott az istennőnek egy pohár rozét. – Lord Hades.

Neki egy pohár whiskey-t adott, és amikor aztán odébb sétált, Hades észrevette, hogy Aphrodite felvont szemöldökkel figyeli.

– Igen?

– Az a nimfa le akar feküdni veled – közölte az istennő.

Ezt a hibát viszont soha többé nem követem el.

Hades úgy döntött, hogy elengedi a füle mellett a megjegyzést.

– Nem sűrűn tiszteled meg termeimet a jelenléteddel, Aphrodite. Mit tehettek érted?

Az istennő belekortyolt a borba, tengertajtékszínű szemével Hadeséba nézett.

– Abban reménykedtem, hogy érdekelne egy fogadás velem.

– Istenekkel nem fogadok.

– Jaj már, csak egy kis játék – mondta ártatlanul. – Vagy talán félsz?

– Ezen falak között a játék nem *csupán* játék.

Még számomra sem. Mindig benne volt a pakliban a vereség, Hades pedig éppen annyiszor veszített, mint a halandók, akik alkut akartak kötni vele. Az ő kérésüket azonban teljesíteni tudta. Aphrodite kérésében ellenben egyáltalán nem bízott.

– Miért akarsz játszani? Mit akarsz, istennő?

– Miért kell akarnom valami? Talán csak unatkozom, és szórakozásra vágyom.

– Nincs is veszélyesebb az unatkozó Aphroditénél – vigyorodott el Hades.

– Kérlek, Hades! – könyörgött az istennő.

Hades a szemébe nézett, és belekortyolt a poharába.

– Nem, Aphrodite.

Az istennő nem csupán szórakozni akart. Már a testtartásából látta. Merev és feszült volt. Okkal jött ide, és ha találgatnia kellene, akkor arra tippelne, hogy a férjéhez van köze.

– Hát jó! – mondta az istennő dacosan. – De ne feledd, te kényszerítettél erre.

Hades csak bámult rá, mert már tudta, hogy mit fog mondani.

– Van egy szívességem, amit még nem váltottam be, Hades. Szeretném felhasználni.

A szívesség olyan két isten között, mint egy vérszerződés. Amint beváltják, nincs visszaút.

– Képes lennél elpocsékolni a szívességedet egy kártyapartira? – kérdezte Hades. Persze már tudta a választ. Bármilyen is hozta ide Aphroditét, megérte felhasználnia rá a szívességét.

Aphrodite szeme megvillant.

– *Nem pocskolás!*

Hades beleivott az italába, nehogy olyasmit mondjon, amit később megbánná.

– Egyetlen játék, Aphrodite, nem több – préselte át a fogai között.

Az istennő arca úgy ragyogott fel, mintha az ég legszebb csillagát adták volna a kezébe.

– Köszönöm, Hades!

Hades csettintett, mire mind a ketten a felső szinten lévő Rubin terembe kerültek, ahol gyakran kötött egyezségeket, és gyakran játszott halandókkal. Minden termét értékes drágakövekről nevezte el. Szándékosan választotta éppen ezt, hogy kicsit odaszúrjon Aphroditének. A rubin a szenvedély köve, amiből Aphrodite igencsak hiányt szenved mostanában. A falak vörös színben izzottak, a rajtuk lógó érzéki, fekete-fehér képeket plafontól a padlóig érő fekete drapériák fogták közre. A tompa fényű lámpa alatt álló asztal közepén több bontatlan pakli hevert.

Hades leült, majd mutatta Aphroditének, hogy ő is foglaljon helyet.

– Akarsz osztani?

– Nem – húzta apró mosolyra a száját Aphrodite. – Meghagyok némi hatalmat a kezében, Aidoneus.

Hades az istennőre meredt. Egyáltalán nem szerette ezt a becenevet. A halandók használták, félelemből. Aphrodite viszont azért, hogy hecselje.

– Akkor blackjack.

– Öt leosztás – mondta az istennő. – Aki a legtöbbet nyeri, az határozza meg a téteket.

Hades bólintott, majd osztott. És veszített. Ökölbe szorult a keze a combján.

– Mit látsz, amikor a lelkembe nézel, Hades? – kérdezte Aphrodite a következő leosztás előtt, majd összepréselt szájjal figyelte, ahogy újra oszt.

Hadest nem lepte meg a kérdés. Gyakran kérdezték ezt tőle. Aphrodite azonban még soha.

– Miért kérdezed?

Az istennő a szemébe nézett, és Hades látta, hogy a kérdés komoly, és Aphrodite maga is fél a választól. A rettegés árnyként remegett a tekintetében. Pár pillanattal később az istennő visszanézett a lapjaira.

– Lapot! – mondta, Hades pedig osztott neki, majd felfedték kártyáikat.

Hadesnél két ász volt, Aphrodite pedig besokallt. Az istennő összehűzött szemmel vette tudomásul a vereséget, de folytatta, miközben Hades újra osztott.

– Csak azon tűnődöm, hogy tényleg olyan borzalmas vagyok-e, mint ahogyan azt Hephaestus hiszi.

Aphrodite egyáltalán nem volt borzalmas, de a Hephaestusszal kötött házasság megkeményítette a szívét és összetörte a lelkét. A helyén pedig csupán rosszindulat és cinizmus maradt.

Egykoron Hades is ilyen megkeseredett volt, de Aphroditével ellentétben, aki úgy birkózott meg a haragjával és a magányával, hogy halandókkal és istenekkel szórakoztatta magát, ő egyre inkább magányba burkolózott, míg végül az embereknek már nem maradt más, mint hogy történeteket találjanak ki az Alvilág sosem mutatkozó istenéről.

– Hephaestus nem gondolja, hogy borzalmas vagy, Aphrodite. Csak fél beléd szeretni.

Az istennő gúnyosan felnevetett.

– Mondtad neki valaha is, hogy szereted? – kérdezte Hades.

– Mi köze van ennek a kérdésemhez?

Sok minden, gondolta Hades, és majdnem ki is mondta.

– Ajándék voltál akkoriban Hephaestusnak, amikor a szeretőiddel büszkélkedtél. Az ő szemében egy kelletlen menyasszonynak tűnhettél.

Nem számított, hogy Hades tudta az igazságot. Aphroditét mindig is lenyűgözte a tűz istene. Az antik időkben előfordult néhányszor, hogy amikor Hades ellátogatott az Olümposzra, kiszúrta, hogy Aphrodite Hephaestust bámulja. Legtöbbször persze rosszállóan, mert az isten nem szentelte neki az idejét.

Hades azonban jól ismerte Hephaestust. Nem olyan volt, mint a többi isten. Nem vágyott a rivaldafényre, és még kevésbé arra, hogy megszólaljon. A magányban, a találmányaiban és az alkotásban lelte örömét, és a szíve mélyén méltatlannak érezte magát. Főleg azért, ahogyan az antik időkben bántak vele. Egylábú istenként gyakran – és helytelenül – gúnyolták. Idővel Hephaestus alkalmazkodott, és protéziseket készített magának. Manapság az aranyból készültet hordja.

– Nem lep meg, hogy Hephaestus nem akar monogámiára kényszeríteni.

Aphrodite egy darabig nem mondott semmit, csak a játékra összpontosított. Amikor felfordították a kártyáikat, Hades a nyelvére harapott – besokallt. Eggyel több lapot osztott magának, mint kellett volna.

Aphrodite vezetett.

– Válásért folyamodtam Zeushoz – ismerte be végül. – De nem engedélyezi.

Hades felvonta a szemöldökét.

– Tud erről Hephaestus?

– Gondolom, már igen.

– Ha Hephaestus szerelmére vágysz, akkor miért akarsz elválni?

– Nem fogok sóvárogni utána.

– Nem túl egyértelmű az üzeneted, Aphrodite. Hephaestus szerelmére vágysz, de közben meg válásért folyamodsz. Próbáltál egyáltalán beszélni vele?

– Te próbáltál már? – csattant fel az istennő. – Mintha a falnak beszélne az ember.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Hades grimaszra húzta az arcát. Volt egy olyan érzése, hogy Hephaestus azért burkolózott hallgatásba, mert fogytán volt a türelme.

– Nem feleltél a kérdésekre, Hades.

Az isten végigmérte. Nem igazán szeretett a lelkeket érintő kérdésekre válaszolni. A legtöbb esetben sem a halandók, sem az istenek nincsenek felkészülve az igazságra. Aphrodite sem különbözik tőlük. Lelkének egy része rózsákkal, liliomokkal és napfénnel teli, álomszép és csendes kert. Más részein azonban pusztító vihar tombolt az érzelmi tengere felett. Az istennő megtört, lelke elhasadt, akár egy megrepedt tükör. Egy napon pedig el kell döntenie, melyik oldalt választja.

– Gyönyörű lelked van, Aphrodite. Szenvedélyes. Eltökélt. Romantikus. De túl kétségbeesetten akarsz, hogy szeressenek, és úgy gondolsz magadra, mint akit nem lehet szeretni.

Közben leosztotta az utolsó kört, és amikor Aphrodite felfordította a lapjait, széles mosolyra húzta a száját. Bárhogyan is érezte magát Hades megjegyzése után, az izgatottsága ezt felülírta.

– Ideje meghatározni a feltételeket, Hades!

Hades hátradőlt a székében, és csak bámulta a másikat. Az istennő hátravetett fejével nevetett.

– Úgy látszik, nem szeretsz veszíteni.

Mintha piszkavassal böködték volna Hades oldalát. Valójában nem bánta, ha veszít. Sokszor veszített, amikor halandókkal kötött alkut. De Aphroditével szemben nem akart veszíteni.

Az istennő az állához érintette az ujját, és hümmögni kezdett, mintha nem tudná, hogy mit is kérjen tőle. Pedig nyilván pontosan tudta, hogy mit akar, és Hades már majdnem ráförmedt, amikor végre kibökte:

– Ess szerelembe, Hades! Várj, még jobb: találj egy lányt, aki szerelmes lesz beléd. – Aphrodite összecsapta a tenyerét, és felkiáltott. – Ez az! Találj valakit, aki beléd szeret.

Hades állkapcsa megfeszült, Aphrodite pedig úgy meredt rá, mintha most ő akarna a lelkébe látni. Sértőek voltak a feltételei. Ha ilyen könnyen szerelembe tudna esni, akkor nem lenne egyedül.